

[Inger Stilling Pedersen]

Der skal heller ikke herske tvivl om, at Kristeligt Folkeparti som alle andre herinde hilser med stor tilfredshed, at man kan få konferencer i stand, men det må være lige så klart, at Israel selvfølgelig ikke kan samarbejde med PLO, før de anerkender Israel, og omvendt. Derfor hilser vi også med tilfredshed, at også Sovjet nu anerkender, at dette må være en forudsætning.

Vi håber, der må blive varig fred i dette område, men vi kan måske grue for, om det nogen sinde vil lykkes at skabe den, for selv om det ligger så tæt på os, forstår vi måske alligevel ikke rigtig, hvor galt det står til dér.

Der er noget andet, jeg gerne vil nævne, og det er det, der sker i Sydafrika, som vi – måske fordi det også ligger så langt væk herfra – synes ikke rigtig kommer os ved. Men det, der foregår dér, er uhyggeligt, og jeg tror også, alle vil være enige om, at vi også skal gøre vort til, at der kommer en fredelig løsning på problemerne dernede. Jeg kunne også nævne forholdene i Mellemamerika, og vi kunne rejse vidt og bredt omkring i øvrigt.

Jeg er enig med fru Lone Dybkjær i FN-spørgsmålet. Vi havde den glæde at få lov at være derovre sammen og se den store indsats, som Danmark gør, og høre de anerkendende og rosende ord, der lød til Danmark for den indsats, vi har gjort også i den periode, vi havde formandskabet i EF. Der bliver virkelig gjort noget for, at Danmark skal få indflydelse og blive anerkendt.

Men jeg tror, vi kan gøre meget mere; det er, som om man undervurderer FN og med det samme tilsidesætter det. Jeg har mødt det også her i Folketinget blandt kolleger, der siger: FN? Nej, det har overhovedet ingen betydning, det er bare noget andenrangs. Hvis vi virkelig ville satse på FN og bruge dets organisationer, kunne vi nok få stor indflydelse dér. Vi må heller ikke glemme, at Danmark har haft en Poul Hartling, som har gjort en meget stor indsats, ikke mindst blandt flygtninge derovre.

Jeg vil gerne understrege, at det, der er væsentligst for Kristeligt Folkeparti at sige, er, at vi hører sammen, at vi ikke kan isolere os i dag og sige, at vi er os selv nok – det er en illusion. Vi bliver nødt til at arbejde aktivt for, at de mål, vi ønsker at opnå for os selv, også kan blive opnåelige for andre folk i verden. Vi ved, at der i dag er mange, der er undertrykte, og som ikke har deres frihed, ligesom vi ved, at der er megen

social nød og elendighed, og derfor kan vi ikke bare sige, at det ikke kommer os ved. Det er vores forpligtelse at hjælpe, og vi er helt sikre på, at vi alle kan være fælles om dette. Det ville også være dejligt, om vi, ligesom det var tilfældet før i tiden med en socialdemokratisk regering, kunne blive enige om at øve en fælles indsats på det udenrigspolitiske område.

Jeg vil gerne slutte med at sige, at jeg synes, det er meget vigtigt, at vores udenrigsminister og andre ministre og vores dronning rejser ud i verden som gesandter for os. Jeg tror, det har en meget stor betydning for os både nationalt og for international forståelse. Jeg tror, de åbner mange døre, og derfor skal vi passe på, at vi ikke nedvurderer den slags ting.

Jørgen Tved (FK):

Man fristes næsten til at sige, at nu er skuespillet i gang igen, alle de professionelle iscenesættere har været i fuld funktion. Vi har fået pisket en stemning op i pressen: nu bliver der valg, Socialdemokratiet står fast. Man kan se overskrifterne for sig: »Auken er klar i kulissen«, »Auken vil kæmpe for et atomfrit Danmark« osv.

Så kommer denne debat, der vel næsten kun kan betegnes som en fis i en hornlygte, fordi resultatet faktisk er givet på forhånd. Her sker ingenting, regeringen sidder beklageligvis også i morgen, når denne debat er overstået, der er ingen forandringer sket.

Men en række politiske partier har haft lejlighed til at lade deres ordfører på området gennem den sidste uge udarbejde nogle særdeles velformulerede taler om fred og venskab med Gud og hvermand og alle mennesker for på den måde at bevise, at vi her i Danmark absolut vil det bedste.

Ja, det er vel et skuespil, der bliver spillet, for hvad skal en sådan udenrigspolitisk debat egentlig føre til? Hvis man vil præcisere nogle synspunkter, kan man naturligvis tage på en jordomrejse, som flere af ordførerne allerede har været på. Man kan gøre holdt i Nicaragua, i El Salvador, i Angola osv. og forklare, at der alle steder sker nogle forfærdelige ting, og man kan tage afstand fra dem eller give udtryk for sympati for dem, alt efter hvilket parti man kommer fra.

Jeg synes, Socialdemokraterne i denne sag som så ofte før opfører et skuespil eller har en